

ועדת חקירה צבאית קבעה: החייל התאבד. בני מישפחתו טוענים: הצבא אשם

ביום החמישי, ה' 4 במאי 1978, התגייס רחמים יעקוב לצה"ל. כעבור חודש, ביום הראשון, ה' 18 ביוני, בשעה 4 בבוקר, הוא חזר לבסיס, אחרי שסיים הופשת ושבת.

באותו היום, בשעה 2 אחר הצהריים, קיבלה מישפחתו הודעה על תאונת טנק שבה נהרג רחמים. בערב של אותו היום הסתבר שרחמים לא נהרג אלא התאבד. הצבא פתח בחקירה, תוך זמן קצר הסיקה הוועדה את המסקנות הבאות:

● טוראי יעקוב רחמים ניפטר כתוצאה מ"חזירת כדור דרך הריאה, ויציאנו מ"הגב".

● על סמך עדותו של חייל הממחנה, טוראי שלמה הרוש, הסתבר כי רחמים הלך לכיוון גיבעת השיריותים שבמחנה. כשהגיע סמוך לגיבעה, קרא רחמים להרוש. האחרון התקרב למקום וראה את רחמים טוען את נישקו. רחמים אמר להרוש, כי הוא "רוצה להתאבד ברצינות". הרוש החל לרוץ לכיוון חברו, במטרה להוציא ממנו את הנשק, אך כבר היה מאוחר מדי. רחמים מים כיוון אל הרובה לחוזו וירה בעצמו, כשהיה במצב כריעה ומכנסיו מופשלות. בתקופת שירותו הקצרה הספיק רחמים להיכלא במשך 35 יום, על סירוב פקודה — כך דיווחה ועדת החקירה. הוא סירב ללכת לשיריון, הועלו נגדו טענות על נפקדות, רחמים פצע את רגלו עקב השימוש ב"נעליים הגבהות. הוא הזניח את הרגל, לדברי החוקרים. סירב לנעול נעליים גבוהות. במהלכו של אחד הוויכוחים עם מפקד דו, על נושא הנעליים, פרץ רחמים בכבל, כך העידו חבריו. לאחר מכן אושפז בתל"ה השומר ועבר ניתוח ברגל. כל תקופת אישור פוזה בתל"ה שומר נחשב רחמים לניפקד, ורק אחרי שחזר לבסיס בוטלו האישומים. בעיות מיליות. סמל שובל יעקוב, המשמש כמאבחן ומראיין במדור הפסיכוכי לוגי בלישכת הגיוס בבאר שבע, העיד כי ראיין את רחמים טרם גיוסו. בראיון סיפר רחמים כי הוא מעוניין לשרת כנהג, וכי "יעשה בעיות" אם לא ישרת בתפקיד זה. רחמים סיפר למראיינו כי ניסה בעבר להתאבד, באמצעות שתיית נפט. אחרי ש"חברתו הרתה לו, לדבריו לא היה בעבר בטיפול פסיכיאטרי. סמל שובל טען בחקירה, כי רחמים לא גויסק לטיפול כזה. רס"ן תיאודור דה-גרף, פסיכיאטר מעמק מחקר, חזוה דעתו כי לולא התאבד רחמים היה נחשב ל"ארטיסט". התאבדותו, לפי דה-גרף, היתה על רקע בעיות מניעות ו"מתחים שונים ובגיה. הקשורים בפיתוח רגשי-אשמה כלפי דמות האב. אתם השליך על הצבא, תיק החקירה ניסגר, אולם מישפחתו של רחמים סירבה לקבל את ה"מסקנות ודרשה לפתוח את התיק מחדש ולהקים ועדת חקירה ממלכתית.

אמר האב, נעים, יליד עיראק, בן 49: "הצבא מנסה להטיל עלינו את האשמה על התאבדותו של רחמים. לרחמים מעולם לא היו מתחים בבית. להיפך, הוא היה עורר למישפחה עוד מגיל צעיר, מביא לנו מתנות, יושב שעות בחברתנו, מעולם לא הגענו איתו לריב כלשהו. הוא כיבד אותי ואת אמו, ובאשר לבעיות מניעות, על כך יכולים להעיד כל חבריו, שרחמים היה ספר, תמיד נשען כל בחורה שרצה, היה בחור יפה ומנהיג השכונה. הוא היה מחליף בחורות כמו גרביים, ואף פעם לא הכניס בחורה להריון, אם אמר צבא שרצה להתאבד בעבר, שיקר להם, כי רצה לשרת קרוב לבית ולעזור למישפחה".

בסאלון שבבית הקטן בבאר שבע, הסבה מישפחת יעקוב, המונה עתה שישה בנים ושלשה בנות, לשולחן. ענינה על האם, לולו יעקוב (44), דומעת. פניה השחומות חיוורות. היא סירבה לארוחים כי רחמים, שלמד בבית-ספר מיקצועי ענה, ועבד כי חשמלאי כדי לעזור למישפחה, ביקש ל"שרת כנהג צבאי ולשרת קרוב לבית. ביגלל עבודתו ולימודיו לא יכול היה להתמיד בקורס הנגרות, ודחה את גיוסו עד אוקי טובר '78. לשהה את חודשים קיבל

הקדמת גיוס, אך סירב ללכת לתחנתנים ונעצר ל-35 יום. לדיבריו האם היה רחמים בקשר טלפוני יום-יומי עם הוריו. הוא סיפר להם ולחב"ריו כי מפקדיו מתנכלים לו, בחושבם אר"תו לפרפר ומשתמט. בביקוריו בבית היה מבלה שעות מאושרות עם המושפחה ועם החברים, ולא גילה כל כוונה להתאבד. ואחיו הבכור של רחמים, יחזקאל, משרת כשוטר בבולשת. לדבריו, "ועדת החקירה עשתה הכל כדי להוכיח שאנו אשמים בי מתו של רחמים. מנסייני במישטרה אני מכיר היטב את העניינים האלה. ושום ועדת חקירה פנימית אינה יכולה להוציא לאור את האמת לאמיתה. גוף כמו צה"ל לעולם לא יבקר את עצמו, ויגיד שהוא לא בסדר. אני דורש ועדת חקירה ממלכתית. אני

מתאבד רחמים יעקוב הרופא אמר שהוא ארטיסט

הורים שכולים לווה ונעים יעקוב, רחמים היה 1978

גם לא מאמין שרחמים התאבד. זו יכלה להיות תאונת נישק. אבל אם הוא התאבד, הרי שהאשמה על כך מוטלת על מפקדיו. חייל נאמן. אני דורשת את דמו מ"הצבא", התייפחה אמו של רחמים. "המפקד דים לא הרפו ממנו, בבית לא היה חסר לו שום דבר, והוא היה חייל נאמן. אפילו ביקש לעשות טירונות אחרי שהיה מאושר פז תקופה ארוכה בתל-השומר. אני אלחם על הדם של בני. אני דורשת זכויות של מישפחה שכולה העמדת האחראים לדין". התאבדותו של רחמים אינה תופעה חריגה. גא. כאשר מודיע את רומז חייל על כוונת התאבדות, אין מייחסים כל חשיבות לדבריו. חיילים רבים מגיעים לצה"ל עם מטען כבד של בעיות נפשיות, העוללות לגרום, בתנאי לחץ לאסן. אולם לצה"ל אין מספיק כוח-אדם או זמן כדי לטפל בכל חייל וחיל כפרט. לצבא חוקים נוקר שדים משלה, האיש אינו מעוניין לדעת תמיד מדוע סירב חייל פלוגי לפקודה.

"מבחינת זו אשם הצבא במותו של רחמים", טוענת אמו, "הצבא הרג אותו ומסיר מעליו כל אחריות".

מישפט

סערה באוטובוס

תלמידות התיכון קיינו את הפרוצות. הפרוצות שלפו את השיפורים

לפני שופט-השלום התל-אביבי ישי לויט ניצבו ארבע נערות. שתיים מהן על ספסל הנאשמים, ושתיים היו עדות-התביעה. שתי הנאשמות היו בתחילת שנות ה-20 לחייהן. המתלוננות היו בסוף שנות-העשר. רה. כולן היו לבושות בסיגנון התקופה.

שיפור ביד. הפרשה הלכה ונתגלתה, משהחלו העדויות להיפרש לפני ביהמ"ש. שתי נערות התיכון, קלאריסה הבלונדית והגבוהה ורינה הגינגית המתולדתלת, לומדות בבית-הספר התיכון ה"מקצועי של ויצ"ו בצומת הקאנטרי-קלאב. בסביבה זו נוהגות פרוצות לחכות ללקו-חותיהן גם בשעות היום.

מסתבר כי שנים סובלות הפרוצות מהח"גרות של תלמידות התיכון. הללו, החוזרות לביתן בצהריים באוטובוס 26 ו-29, נוהגות לזרוק על הפרוצות קליפות-פרי, ליידות בהן אבנים, לקללן ולהתגרות בהן. בנובמבר 1977 היו רק ויויאן קארוצ'י, וחברתה רבקה מסיקה על מישמרתן ליד הקאנטרי-קלאב. לדבריהן, הוטל עליהן אבנים מן האוטובוס העובר. לכן רדפו אחרי האוטובוס, השיגוהו ועלו עליו.

ויויאן פנתה לנערות ושאלה מי זרקה עליהן אבנים, לדבריה, קמה אחת הנערות, קלאריסה הגבוהה, ואמרה כי היא קיללה ושהיא תוסיף לקלל ככל שתרצה. ויויאן אמרה לה שהיא יכולה ללמד אותה לקח, ויורדה מהאוטובוס. אולם, לדבריה, שמעה את קלאריסה מקללת אותה ואת אמה. היא חזרה בסערה לאוטובוס, כאשר היא מוציאה מתיקה את השיפור החד שהחזיקה שם.

בשיפור השלוף ניסתה לעלות לאוטו, אך הנהג נטל אותו מידה, והיא הגיעה אל קלאריסה ללא נשק. היא התקרבה אליה, ואז החלה הנערה הגבוהה מושכת בשערה. החל קרב תלישת-שיער הדוידית.

דם עץ הצוואר. התלמידות מסרו גירסה שונה במיקצת על מה שקרה. לדיבריהן, לא השליכו מאומה, ולא התגרנו בוונות. אלה עלו על האוטובוס ללא כל פרוצקציה, והחלו מקללות ומאיימות, ואף משכו בשערה של קלאריסה. רינה הגינגית הסוערת רצה להציל את חברתה המורכבת, דחפה את ויויאן והפרידה ביניהן, או כשהיפה, והוריד את הזונות מהאוטו. אולם תוך דקות ספורות זינקו השתיים שוב לעבר האוטו, כשבידיהן שיפורים שלופים. הנהג כגר את הדלת, אך הפרו צות דחפו אותה ופתחות. לאחר שהנהג לקח את השיפור מיויאן, המשיכה זו אל תוך האוטובוס. התנפלה על קלאריסה, מש"כה את חולצתה ושרטה אותה בגבה.

עוד רינה יושבת על הספסל האחורי ליד החלון, ומביטה בקרב הנישט לעיניה, חשה דקירה חדה ליד אונה. דם החל זורם על צווארה. היא היפנתה ראשה וראתה את הפרוצה השניה עומדת ליד האוטובוס, בידה השיפור והיא צועקת: "אני אציא לך את העיניים!"

אשמה או קורבן? שתי הפרוצות המעורבות בעניין הואשמו ותובאו למיש"פט. הן נאשמו בהסגת גבול פלילית, על חזירת לאוטובוס בניגוד לרצון הנהג, תקיפה וגרימת חבלה.

אולם שתי המתלוננות ידעו לזהות רק את ויויאן, וכל השניה לא זכרו הנערות בבירור, נקודה זו ניצל הסניגור בכישרון רב. מייד בתום עדויות-התביעה פנה אל בית-הדין וביקש לזכות את רבקה מסיקה על הסף, מכיוון שאין בכל העדויות מאומה המקשר אותה לעבירות וגרימת חבלה, היות והמתלוננות לא זיהוה. מי אידה, נהג האוטובוס העידי כי היא נשמעה לו, ולא עלתה לאוטובוס. ו"אכן, השופט לויט המשופם קיבל טיעון זה, וזיכה את רבקה מסיקה על הסף. על כס הנאשמים נשארה לבדה ויויאן, בעלת עיני-האיילה ורכת הסבר. נותר לברר אם היא האשמה או הקרבן.

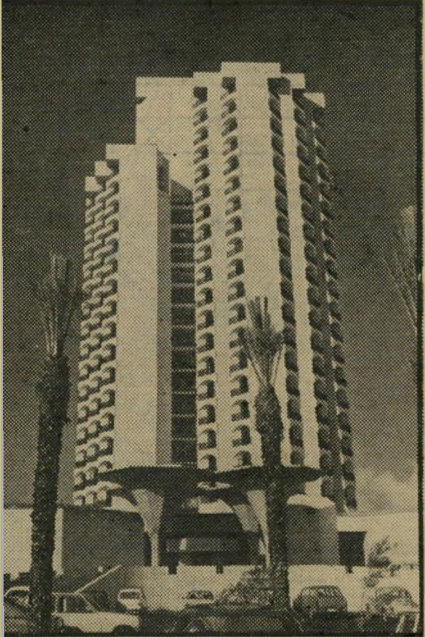
שמות בדויים. ביגלל גיל הנערות.

במלון "הילטון"

בירושלים

ניתנו לחברי הכנסת

הנחות מפל'גות.

עכשיו זכה "הילטון"

באיכרו לניהול

מיזונו הכנסת

המהפך הפוליטי והמהפך הכלכלי לא השפיעו על חברי בתי-הנבחרים הישראלי כמו שני המהפכים שאותם ביצע לאחרונה מלון הילטון הירושלמי בכנסת. אומנם, למראית עין נראה כי אין קשר בין שני המהפכים של הילטון ירושלים, אולם ישנם חברי-כנסת המוכנים להישבע, כי הקשר, לפחות הפסיכולוגי, הוא אמיץ ביותר.

המהפך הראשון מתבטא בהנחות לחברי הכנסת במלון-הפאר הירושלמי. המהפך השני הוא השתלטות מלון הילטון ירושלים על מיזונו הכנסת.

כשנפתח מלון הילטון ירושלים פנו כמה חברי-כנסת נכבדים להנהלתו, כדי לברר את שיעורי ההנחה לחברי-הכנסת. השאלה היתה די טבעית, משום שכל בתי-המלון בירושלים נוהגים לתת הנחות גירות לחברי-כנסת. בימים השני והשלישי בשבוע מציפים חברי-הכנסת את מלונות ירושלים. הם מהווים לקוחות טובים, מע"לים את יוקרת המלון בעצם שהותם בו, כדי לפחות, סבורים מנהלי המלונות, כי ראש נותני ההנחות ניצב בעבר הרב מנחם פרוש, שמילכד היותו חבר-כנסת הוא גם בעל מלון המרכז בירושלים. חברי-כנסת דתיים כחילוניים הגישו את מלון המרכז וזכו בהנחה של למעלה מ-50 אחוז.

השטן שוס

בעיקבות מדון המרכז הלש המלונות. רבים מחברי-הכנסת ררו במלון הוילינג, שנתן אף הוא של 50 אחוזים, אחרים השתכסו המלכים, והעשירים שבהם התגוררו מוריה, ובמלון המלך דויד.

עמדתו של מנהל המכירות דא מלון הילטון בירושלים יעקב היתה: "אצלנו אין הנחות לחברי-כנסת".